

Man kan pege på de helt åbenlyse problemer, der findes i, at man vælger inden for det indre marked – hvor jeg er enig med Enhedslisten i at der er store problemer – at totalharmonisere område for område; det gælder forbrugerbeskyttelse, spørgsmålet om toksikale stoffer i børnelegetøj, miljøspørgsmål. Det er altså en lang række elementer, man vælger at totalharmonisere, hvilket utvivlsomt er til stor gavn for Bulgarien, Rumænien og andre driftige lande, som man har valgt at tage ind, men ikke er til synderlig stor gavn for Danmark, fordi vi trækkes ned i beskyttelsesniveau. Men traktaten hjemler simpelt hen ikke mulighed for, at der kan tages højde for, at der altså er store forskelle mellem Danmark og Bulgarien, når man vælger at totalharmonisere.

Det er bare ikke en tidssvarende model, og derfor er der behov for, som der står her på side 1, et mere fleksibelt samarbejde. Der er behov for, at man afskaffer de fuldstændig hovedløse omfordelingsmekanismer, hvor man i store træk tager penge fra de nordeuropæiske lande, de lande i Skandinavien, der er medlem af EU, fra Holland og Tyskland, og så pumper man penge ned, hvor de fungerer som en sovepude, sådan at de lande, der ikke formår at gennemføre de nødvendige reformer, som vi har gjort for længe siden i Nordeuropa, ikke kan mærke de skadelige konsekvenser af den forkerte politik, de fører.

Det er bare nogle ganske få områder, hvor man må sige, at EU-samarbejdet, som det er i dag, overhovedet ikke svarer til den moderne virkelighed, som vi nu engang lever i. Hvorfor skal man have et samarbejde, der ikke tager højde for forbrugersikkerhed som en af undtagelsesbestemmelserne netop i forhold til det indre marked? Det giver da ikke mening. Man vil gerne tage hensyn til arkæologiske værdigenstande, men man vil ikke tage hensyn til børns forbrugersikkerhed. Det giver da ikke mening. Derfor siger vi, at vi må have hele strukturen lavet om, for den struktur, vi har i dag, hviler på et postkrigsscenario, hvor det givetvis lige efter anden verdenskrig var i hovedfokus at sikre fødevarersikkerheden og sikre, at man kunne få den primære industri til at fungere, men hvor det altså i dag i et moderne, måske det, man ville kalde et postmoderne samfund, er helt andre hensyn, man tager. Men det muliggør traktaten ikke.

Derfor er det da for det første ærgerligt, og for det andet er det dybt nedslående, at man

mødes med en sådan arrogance af jafkertallet her i Folketinget, når vi sådan helt elementært, man kan nærmest sige elementært-demokratisk, siger, at vi nu faktisk har muligheden. Ierne har sagt nej. Vi ville gerne i Danmark have givet danskerne muligheden for det samme, men det turde jafkertallet ikke. Men irerne har sagt nej, så lad os da for pokker bruge den mulighed til at få ændret på nogle grundlæggende ting.

Lissabontraktaten bevæger sig i den forkerte retning. Jeg kan bare henvise til den traktat, der kommer til at hedde »Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde«, hvori det i artikel 19 klart fremgår, at sundhedspolitik, uddannelsespolitik og beskæftigelsespolitik fremover vil være nye tiltag, som skal ind i EU's koordinerende politikker – dvs. mere magt til EU og følgelig mindre indflydelse til Danmark; mere bliver styret fra Bruxelles, mindre her fra Folketinget. Man kan så spørge, om ikke vi får et mere effektivt samarbejde, hvor Folketinget i det mindste kan sætte sit præg på EU-samarbejdet, så vi da har mulighed for inden for nogle områder at få lidt bedre love, selv om det måske ikke er os selv, der direkte laver dem. Der er svaret desværre: Nej. For vi får færre stemmer i Ministerrådet, vi får færre medlemmer af Europa-Parlamentet, og vi har ikke ændret på, at det altid i sidste ende er EF-Domstolen, som træffer den beslutning, som de EU-villige partier gerne vil have, nemlig en stadig snævrere union.

Kl. 16:53

Det er simpelt hen forpligtelsen, fordi det af traktatens artikel 220 fremgår, at det er EF-Domstolens opgave at værne om lov og ret i Unionen, altså at værne om de hensyn, som ligger i traktaten. Derfor er Lissabontraktaten ikke bare i fuldstændig modsat retning af, hvad vi i Dansk Folkeparti ønsker, det er – og det kan vi så glæde os over, når vi ikke kan glæde os over, at flertallet her ønsker det – for langt hovedparten af lande også imod det ønske, som befolkningsflertallet i de andre lande har. Det er selvfølgelig derfor, man har gjort sig så store bestræbelser på at undgå folkeafstemninger, for hvis ikke man kan få befolkningen med, kan man jo altid skære befolkningen af. Der er bare det lille problem ved det, at det er tordnende udemokratisk.

Det er selvfølgelig meget spændende at høre om det repræsentative demokratis vidunderlige indhold, og hvor fornuftigt det er, at man hvert fjerde år eller med et andet fast interval stemmer til et parlament, der så træffer afgørelse på ens vegne. Sagen er jo bare, at når vi her inden for de